

ligevel indrømmes en tænkt Forbindelse imellem de to nævnte Institutioner, saaledes at det ved mindre Uheld bliver Regelen, at den tilstødemme faar Hjælpen til sin Helbredelse af Sygekasjen. Nævnte Mindretal kan nemlig ikke indrømme, at man gennem Lovforslaget skal tilstræbe, at ethvert om end nok saa lille Uheld, der kan afstedkommes under Arbejdet, skal være Genstand for Understøttelse efter denne Lov, men at der bør foreligge et Ulykkestilfælde for at Understøttelse kan opnaas. Det maa vel indrømmes, at der ikke kan sættes noget bestemt Skæl for, hvor det ikke længere kan siges at være et Uheld, men maa betragtes som et Ulykkestilfælde, der er indtruffet. Den eneste regelbundne Maade at afgøre dette paa er ved Fastsættelsen af en bestemt Tid, der skal forløbe fra Ulykkestilfældet indtræder til Understøttelsen tager sin Begyndelse.

Hvad Flertallet ellers har at bemærke om Lovforslagets Bestemmelser og de foreslaaede Ændringer, opsætte vi til Forhandlingen i Salen.

Et Mindretal (P. Holm og Henning Jensen) er ikke uden Betænkelse gaaet med til det Grundlag, hvorpaa Lovforslaget hviler, at lade Arbejdsgiverne bære Udgifterne ved Arbejdernes Forsikring. — Det er fra flere Sider erkendt, at Arbejdsgiverne ville bestræbe sig for at unddrage sig denne Bekostning, og man synes til Dels at være enig om, at denne Bestræbelse har en vis Berettigelse. — Der er nu to Maader paa hvilke Arbejdsgiverne kunne søge Erstatning for de forøgede Udgifter, der paalægges dem ved dette Lovforslag — dels ved at fordyre deres Varer, saa det altsaa bliver Publikum eller Samfundet, der kommer til at udrede Omkostningerne ved Arbejdernes Forsikring, dels ved at forringe Arbejdslønnen. — Alle ere enige om, at det vilde være høist uheldigt, hvis Lovforslaget førte til dette sidste Resultat, da det derved blev Arbejderne selv,

der kom til at betale deres Forsikring, hvilket vilde være dem uoverkommeligt, og hvilket heller ikke er Lovforslagets Mening. — Hvis Arbejdsgiverne derimod søge Erstatning for de Udgifter Lovforslaget paalægges dem, ved at fordyre deres Varer — en Udvej, mod hvilken der ikke kan gøres nogen berettiget Indvending — da bliver det jo Samfundet i sin Helhed, der kommer til at bære Byrden med Arbejdernes Forsikring. Men Mindretallet ser da ikke rettere, end at det vilde være naturligere direkte at lægge Byrden paa Samfundet i sin Helhed, altsaa paa Staten. — Det formodes tillige, at i et saa lille Samfund som vort, vilde dette kunne medføre en ikke ringe Besparelse baade af Penge og Uvejighed ved Lovens Administration. Naar Mindretallet dog er gaaet med til det foreliggende Grundlag, saa er det, fordi det mener, at et andet, selv om dette var bedre, dog vilde lægge Lovforslaget uoverstigelige Hindringer i Vejen.

Med Hensyn til de enkelte Paragraffer, skal Mindretallet tillade sig at bemærke:

Til § 1.

Der stilles her en Ændring til Flertallets Ændring, som gaar ud paa, at Arbejdere og Husmænd altid saa Erstatning for den Skade de have lidt ved det Arbejde, de udføre for andre, uden Hensyn til, om de ere ubemidlede eller ej. Mindretallet kan ikke skønne rettere, end at dette er i Overensstemmelse med Lovens hele Grundtante, og da „ubemidlet“ tilmed er et meget elastisk Begreb, vil Afgørelsen af, hvem der skal henregnes herunder, være forbunden med betydelig Usikkerhed.

Ligeledes foreslaar Mindretallet, at Ordene „grov Uagtsomhed“ udgaa. De findes ikke i den tyeste Lov, der har dannet Forbilledet for nærværende Lovforslag, og Mindretallet frygter meget, at hvis disse Ord — der ligeledes ere meget elastiske — blive staaende i Lovene, vil denne for en stor Del kunne miste sin Betydning. At unddrage Arbejderen Erstatning og derved paa-